

Mick og Paul

Den gang me fekk bankkort for at livet sko bli litt merr uavhengig av pengesedler i lommabogå, måtte me adle finna på ein tallkode på fira siffer. Det va viktig å ikkje velga sin egen bursdag – for det ville vær for lett for andre å gjetta seg te, hvis kortet kom på avveie. Greit nok.

For min del gjaldt det dermed å ikkje velga 2707, altså 27. juli. Derfor – med den klare hensikt å lura alt så finns av tyver og kortmisbrugare – så valgte eg heller Mick Jagger sin bursdag. For någen av oss e det pensum at Sir Mick e fydde 26. juli 1943, dermed hadde eg 2607 som kode på bankkortet i minst 20 år.

Så då Mick Jagger gjekk hen og fylte 25 år sommaren 1968, forstår me adle at festlighetene sko foregå 26. juli det året.

Han hadde lagt feiringen te Vesuvio Club – ein marokkansk-inspirert bar i London og absolutt et av byens mest populære treffsteder på den tiå. Veggene va stilig dekorert i det svakt opplyste lokalet, og Londons mest trendy modeller, kunstnare og popvokalister dreiv og mingla omkring. Og mange satt på kver sin saccosekk – det va veldig in akkurat då – mens de røykte vannpiba, og ein spotlight forma som et romskib svevde rundt i lokalet.

Som ein musikalsk gave te gjestene hadde bursdagsbarnet Mick Jagger tatt med seg ein spesialudgave av det kommande albumet te The Rolling Stones – Beggars Banquet. Og då musikken strømde ud av lydanlegget, kom folk fort ud på dansegolvet. Allerede onna fyssta sang på side 1 – dette va ei tid med vinyl-LPer – gjekk stemningen i taget. Mick synge «Please allow me to introduce myself...» og Sympathy for the Devil e i gang. På side 2 e Street Fighting Man ein liga store winner. Gjestene va merr enn fornøyd med det de hørte, og kritikerne meinte itte kvært at dette va det besta Stones-albumet på mange år.

Så kom Paul McCartney inn på klubben. Klart han va invitert – guttane i Beatles og Stones va gode venner. McCartney gjekk bort te innehaveren i Vesuvio Club, han hette Tony Sanchez, og heilt diskre leverte han fra seg den kommande Beatles-singelen og hinta frempå at kanskje gjestene ville sedda pris på å vær de aller fysste av «vanlig publikum» te å hørre den nesta Beatles-pladå. Ingen udenfor pladestudioet og Beatles sine indre kretser hadde hørt verken Hey Jude eller Revolution.

Te tross for – eller på grunn av (!) – sin uvanlige lengde på 7 minutter og 11 sekunder blei Hey Jude den mest solgte singelen te The Beatles.

I 1968 bodde John Lennon samem med sin nye flamme Yoko Ono, og han hadde allerede fortalt fru Cynthia at ekteskabet dis va øve. McCartney va ein personlig venn av begge parter, og ein gang han va på vei for å besøga Cynthia, hadde han lyst te å muntra opp venneparets sønn Julian Lennon. Dermed begynte han å skriva ein sang i bilen. Den starta med «Hey, Jules», så va et klengenavn for Julian, og fortsatte med «ikkje føl deg dårlig – ta ein triste sang, og føl deg bedre.» McCartney har seinare fortalt at han ville prøva å få Julian te å forsona seg med det trista så skjedde med foreldrene. «Eg visste at det ikkje ville bli lett for han. Eg føle alltid stor sympati for ungane når foreldrene skille seg. Så ideen va klar i håvet mitt då eg kom fram.»

McCartney hadde for øvrig akkurat brutt med kjæresten Jane Asher – syster te Peter Asher i duoen Peter & Gordon så fekk flerne sanger i presang av McCartney, og han va så vidt begynt å vær samem med Linda Eastman, den fremtidige Linda McCartney.

Cynthia Lennon, som eg traff og fekk snakka med onna ein verdensturné av ein John Lennon-udstilling så starta i Stavanger i februar 1991, huskte godt at McCartney kom på besøg. «Eg va virkelig øveraska då Paul kom på egen hånd ein ittemiddag. Han ga meg ein rød rose, og eg va rørt av hans bekymring for koss me hadde det. På vei te oss hadde han komponert sangen Hey Jules i bilen. Eg vil aldri glemma at Paul fekk meg te å føla meg betydningsfull og at någen va glad i meg, i modsetning te å føla meg gammale og mislykka.»

Seinare kom McCartney frem te at Jude var et lettere navn å synge enn Jules, og sangen fekk ny tittel.

Men – tebage te Mick Jagers bursdag på Vesuvio Club i London, fredag 26. juli 1968. Eier Tony Sanchez har sørgd for at Hey Jude ligge på pladespelaren. Den rolige oppbyggingen av sangen va ein fantastisk god kontrast te Stones-musikken den siste halvtimen, og publikum applauderte høylydt. Faktisk måtte Mick Jagger registrera at gjestene hans forlangte at den 7 minutter lange sangen blei spelt om igjen og om igjen.

Itte kvært gjekk kveldens DJ øve te Beatles-singelens bagsia, og dermed fekk folk for fysste gang hørre John Lennons nasale vokal i sangen Revolution. Den måtte òg spelas flerne ganger. Bursdagsbarnet Mick Jagger va synlig irritert – han følte at Paul McCartney og Beatles hadde øvetatt showet.

46 år seinare hadde eg ein stor opplevelse då The Rolling Stones spelte i Telenor Arena i Oslo sommaren 2014. Mick Jagger va i ferd med å bli 71 år, og Sympathy for the Devil va fortsatt et høydepunkt.

Då Paul McCartney hadde ein uforglemmelig konsert i Bergen i fjor, va det rett før han fylld 74 år.

De gamle e eldst – og best. Alder e bare et tal.